

Sygn. akt III AUz 125/14

POSTANOWIENIE

11 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń

Sędziowie: SSA Małgorzata Gerszewska (spr.)

SSO del. Alicja Podlewska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy S. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia S. L.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 2014, sygn. akt V U 342/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 125/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie ubezpieczonego S. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 10 marca 2014 r. odmawiającej mu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz nie obciążył skarżącego kosztami procesu.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy podkreślił, że odwołanie skarżącego od decyzji organu rentowego oparte zostało na zarzutach dotyczących wyłącznie orzeczenia Lekarza Orzecznika tj. ustalonej przez niego daty powstania niezdolności do pracy. Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia Sąd wskazał treść art. 477⁹ § 3¹ kpc i art. 477⁹ § 3² kpc. Nie obciążając wnioskodawcy kosztami procesu Sąd Okręgowy uznał, że zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności, o których stanowi ar. 102 kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł ubezpieczony domagając się przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Skarżący wskazał, że nie odwołał się od orzeczenia Lekarza Orzecznika wobec uznania go za niezdolnego do pracy. Był przeświadczony, że po wydaniu wyroku z dnia 6 września 2013 r. renta będzie mu przysługiwała pod warunkiem złożenia ponownego wniosku o to świadczenie. Podkreślił, że choruje cały czas, choroby są nieuleczalne i można tylko spowolnić ich nasilenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z akt rentowych S. L. wynika, że był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 18 maja 2006 r. do 30 czerwca 2007 r. (po zaprzestaniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) a następnie od 1 lipca 2007 r. do 30 czerwca 2010 r. z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wniosek o ustalenie uprawnień do świadczenia na dalszy okres został załatwiony odmownie decyzją organu rentowego z dnia 19 września 2011 r. Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 6 września 2013 r. oddalił odwołanie S. L. od niekorzystnej dla niego decyzji.

W dniu 13 stycznia 2014 r. ubezpieczony złożył wniosek o prawo do świadczenia rentowego. Do wniosku dołączył zaświadczenie lekarskie (...) o stanie zdrowia oraz wyniki badań dodatkowych (MR kręgosłupa). Pozwany zwrócił się w związku z powyższym do Lekarza Orzecznika o wydanie orzeczenia celem ustalenia czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy, w jakim stopniu i czy niezdolność ta powstała od 29 grudnia 2011 r.

Orzeczeniem z dnia 17 lutego 2014 r. Lekarz Orzecznik (po uprzednim wydaniu opinii przez specjalistę neurologa) uznał S. L. za częściowo niezdolnego do pracy od 1 stycznia 2014 r. do lutego 2015 r. nie stwierdzając jednocześnie niezdolności do pracy od 29 grudnia 2011 r. Wnioskodawca odebrał orzeczenie lekarza orzecznika ZUS r. (na druku N-12F) w dniu 18 lutego 2014 r. (zpo 147 a.r.). Orzeczenie zawiera stosowne pouczenie co do sposobu i terminu wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej. Mimo prawidłowego pouczenia w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia Lekarza Orzecznika S. L. nie złożył sprzeciwu.

W oparciu o to orzeczenie organ rentowy w decyzją z dnia 10 marca 2014 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty wobec niespełnienia wymogów ustawowych określonych w art. 57, art. 58 i art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) -niezdolność do pracy powstała bowiem po upływie 18 miesięcy od ustania prawa do renty (skarżący był uprawniony do renty do dnia 30 czerwca 2010 r.).

Stosownie do treści art. 14 ust. 2a przywołanej ustawy od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia. Orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu ani co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy.

Według art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepisy te zostało prawidłowo przytoczone przez Sąd Okręgowy.

W odwołaniu od decyzji odmawiającej prawa do renty ubezpieczony powołał się na stan zdrowia, który ulega pogorszeniu uniemożliwiając mu podjęcie zatrudnienia. Potwierdzeniem powyższego jest zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Skarżący nie zarzucił by złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika, który nie został rozpatrzony jako wniesiony po terminie. Uznać w związku z tym należy, że odwołanie S. L. zawiera zarzuty dotyczące wyłącznie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS tj. ustalonej przez niego daty powstania niezdolności do pracy.

Podkreślić należy, że nie zakwestionowanie orzeczenia w toku postępowania wewnątrz organu rentowego, poprzez złożenie sprzeciwu do komisji lekarskiej, zamyka drogę postępowania sądowego. Nie są przy tym istotne powody, dla których ubezpieczony nie skorzystał z tej możliwości. W takim przypadku Sąd Okręgowy, stosownie do art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., był zobligowany do odrzucenia odwołania. Zaskarżone postanowienie Sądu I instancji odrzucające odwołanie odpowiada zatem prawu.

Stosownie do art. 14 ust. 2c ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej ZUS może, nawet po odrzuceniu odwołania od decyzji przez sąd w trybie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., w uzasadnionych przypadkach przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie.